

ZBYNĚK HAVLÍN
ZÁVISLOST NA KRÁSE (KRAJINY)

Na aktuální výstavě předkládá Zbyněk Havlín, etablovaný představitel současné střední umělecké generace, reprezentativní výběr svých obrazů z let 2013-2015. Jde o cyklus abstrahovaných krajinomaleb, který vytváří zajímavou protiváhu k autorově paralelně vznikající figurální a konceptuálněji zaměřené tvorbě. Havlínův příklon ke krajině lze vnímat jako niternou evokaci prostředí, ve kterém vyrůstal – v hájovně obklopené lesem a loukami – a současně jako vyjádření spontánní, čiré radosti z tvoření a ze života, nezatěžkané skrytými významy.

Autor přináší velmi svěží pohled na krajinné motivy – zachycuje scenérie, do kterých se zahleděl, které v něm zanechaly hluboký zážitek smyslového okouzlení. Nemaluje však v plenéru, vytváří, jak sám říká, krajiny „rozpomínané“. Výsledný obraz se tedy ustavuje v oblasti reminiscencí a volných představ. Vidění přírody se posouvá mimo jakoukoli popisnost a pasivní záznam pozorování. Autor krajinu osvobozuje od „nepodstatných“ složek, aniž by rezignoval na snahu o postižení jejího živého, dynamického rázu a struktury. Jsou to krajiny, které ztratily přesné kontury, lyrické práce, balancující až na hranici abstrakce. Autor využívá poměrně rozsáhlou škálu výtvarných postupů – klasickou olejomalbu kombinuje s technikou airbrush a využíváním šablon. Kreslí také štětcem do barevné plochy, čímž dosahuje téměř kaligrafické struktury obrazu. Často pracuje spontánně. Proniká do krajiny téměř „živelně“, napojuje se na její vlnu a reflektuje její vnitřní rytmus. Barevné ladění, v některých obrazech delikátně harmonické, v jiných expresivně kontrastní, ale vždy posunuté do oblasti snu a básnické transpozice, svědčí o mistrných koloristických kvalitách.

Krajiny Zbyňka Havlína jsou bohatě rozehranými malířskými fériemi, v nichž se zrcadlí mnohotvárnost a nevyčerpatelná proměnlivost přírody, tohoto stále se obnovujícího zázraku, dějiště viditelných, ale i tušených dějů..

Je pro mě velmi potěšující sledovat Havlínovu tvorbu ve fázi nového tvůrčího rozmachu. Lze si jen přát, aby autor stejně přirozeně, jako dospěl k novému výrazu, pokračoval v jeho prohlubování svými tradičně silnými zbraněmi, jako jsou konceptuální hříčky a jemný lyrický náboj.

PhDr. Rea Michalová, Ph.D.